

In die strijd heeft "Klasbatalo" naar onze meening zijn taak, om tegenover de propaganda van de esperantisten in de partijen der z.g. oude arbeidersbeweging te laten zien, dat in de strijd tegen het groot-kapitalisme, met of zonder de absolutistische staatsvorm, partij en vakbeweging de dagelijkse strijd der arbeiders niet meer kunnen leiden of tot een goed einde brengen. Laat staan de massa's aanvuren en aanvoeren in de strijd voor de kommunistische maatschappij.

"Klasbatalo" moet dienen om in de internationale esperanto-beweging de radenkommunistische opvatting te propageeren over kapitalisme en kommunisme, over de rol der oude arbeidersbeweging en de revolutionaire proletarische massa-actie.

Met de PIC kunnen we alleen de Nederlands-lezenden bereiken, met de Raetekorrespondenz de Duits-lezenden, maar we dienen als "internationale kommunisten" te probeeren een regelmatige, internationale discussie en verspreiding van onze opvattingen te verkrijgen. Niet alleen door korrespondentie de verbindingen te onderhouden, niet alleen met uitwisseling van het plaatselijk uitgegeven propagandamateriaal of door een zeldzame conferentie moeten we de verschillende meeningen leeren kennen en deze en de onze verruimen en verdiepen, neen, dat kan en moet beter gebeuren door het uitgeven van "Klasbatalo".

De Wereldorganisatie van arbeiders-esperantisten vereenigt uit bijna alle landen der aarde duizenden esperantisten met alle mogelijke opvattingen over de strijd voor een klassenlooze maatschappij. In die organisatie (Sennacieca Asocio Tutmonda) en haar pers bestaat ruimte om ook onze opvattingen te propageeren en de gelijkgezinden in een "fractie" te vereenigen. Daar heeft "Klasbatalo" zijn taak.

Er is dus werk genoeg aan de winkel. Met ons kleine groepje esperantisten is het niet mogelijk om al het werk goed te doen. Daarom roepen we de PIC lezers op, ons te helpen! De esperantisten, door meteen mee aan te pakken, en de anderen door esperanto te gaan leeren. Wie maar even gelegenheid heeft en iets begrijpt van de mogelijkheden die de propaganda en de internationale verbinding met arbeiders door middel van esperanto heeft, mag niet achterblijven.

Als wij een beginners-cursus voor PIC-lezers organiseeren, met het doel onze esperantogroep rond "Klasbatalo" sterker te maken, dan beginnen we van de grond af aan. We hebben zelf ondervonden, dat esperanto niet zoo eenvoudig is te leeren voor arbeiders die lang geleden de lagere school verlieten. Bij het leeren van een taal is een beetje theorie noodig, ... van de eigen taal! Bij esperanto ook, al is dat voornamelijk dan van de hoofdzaken.

Wij stellen ons voor, dat niet uit het oog te verliezen, dus kan ieder die wil, zich opgeven bij de PIC-bezorger, om direct te helpen en om esperanto te leeren.

Het bovenstaande geldt, vanzelfsprekend bijna, voor Amsterdam, omdat daar de Esperantogroep van Radenkommunisten werkt en "Klasbatalo" uitgeeft.

Onze lezers-esperantisten buiten Amsterdam echter verzoeken wij met dezelfde aandacht te overwegen of zij op hun manier niet kunnen medewerken. Er zijn vele wegen die naar Rome leiden! De anderen geven we in overweging met hun kameraden de mogelijkheid te bespreken een esperanto-groep te vormen, en dus zoo ons in de toekomst te helpen. Natuurlijk willen we, zoover we dat kunnen met raad en daad helpen. Schrijf slechts aan het bekende adres!

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontvrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Tiende Jaargang No: 7.
April 1937 No: 1.

INHOUD:

- 1e: De dreigende oorlog
- 2e: De Spaansche strijd.

DE DREIGENDE OORLOG.

I. De bewapeningswedloop in Europa.

In de na-oorlogsjaren hebben voornamelijk Frankrijk en in verband daarmee Polen en Tsecho-Slowakije zich verder bewapend. Frankrijk bouwde een moderne vestinggordel de Maginot linie aan zijn oostgrens, onderhield een staand leger van meer dan een 1/2 miljoen man en breidde zijn vloot te water en in de lucht aanzienlijk uit. De nieuw geschapen bufferstaten Polen en Tsecho-Slowakije aan de oostgrens van Duitsland kregen met de financiële hulp van Frankrijk een naar verhouding groot leger met moderne bewapening. De oude Donaustaat Oostenrijk-Hongarije was ingekrompen tot twee kleine onmachtige landen, met name Oostenrijk en Hongarije, de rest werd opgedeeld onder Polen, Roemenië, Joegoslavië en Italië, of, als Tsecho-Slowakije, tot zelfstandige staat gemaakt. Duitsland zelf werd volgens het verdrag van Versailles tot op 100.000 man na, heelemaal ontwapend. Zijn vloot moest het tot op een paar oude schepen na, afgeven. Alle moderne oorlogswapenen, zocals vliegtuigen, kanonnen, tanks, enz., moesten worden vernietigd. Bovendien was het de productie van modern oorlogstuig verboden. Dit was de methode, waarmee na den oorlog door de zegevierende Entente onder aanvoering van Frankrijk, in Europa "de vrede verzekerd" werd.

In deze toestand is een grondige verandering ingetreden. Het begon reeds toen Italië zich na de instelling van het fascistische bewind, in aldoor sterkere mate bewapende. Dit land heeft in 10 jaar een groot leger met moderne bewapening geschapen en moet sindsdien als groote mogendheid gerespecteerd worden. Het werkt er gestadig aan zijn gebied en zijn invloed aan de Middellandsche Zee uit te breiden.

Tot een openlijk conflict met de daar geïnteresseerde groote mogendheden Frankrijk en Engeland kwam het, toen Italië in 1935 met een groot expeditieleger Abessinië veroverde, maar toch alleen in de vorm van de zoogenaamde sancties, waartegen het wel bestand was.

Ondertusschen was de herbewapening van Duitschland reeds in een ver gevorderd stadium. Sinds de nationaalsocialisten in Januari 1933 aan het bewind kwamen, is er met man en macht aan gewerkt, ofschoon men ook voordien er niet stil bijgezeten heeft. Op het oogenblik behoort Duitschland militair reeds weer tot de sterkste landen in Europa. Dat kwam reeds tot uiting doordat Duitschland alle politieke verdragen die het in zijn souvereiniteit en machtsuitbreiding belemmerden, van zijn kant voor nietig verklaarde; het is slechts tot een papieren protest van de andere landen gekomen. Deze nieuwe militaire macht van Duitschland, verbonden met Italië en de twee Donaulanden (Oostenrijk en Hongarije) vormt een zoo sterk blok, dat het in de machtspolitiek in West-Europa op het oogenblik het eerste woord kan voeren. Inderhaast voeren nu Engeland en Frankrijk, maar ook kleinere landen als België, Nederland en Scandinavië, hun bewapeningen op. Het gaat hierbij naast de vergroting van het leger, in de eerste plaats om uitbreiding en moderniseering van oorlogsmachines, waarvoor een aldoor groter gedeelte van de industrie in werking gesteld wordt. De zoo lang verwachte economische opleving is hierdoor reeds begonnen; er is alle kans, dat deze zich uitbreidt, want ze is te danken aan de productie voor bewapening en deze is in het stadium van een wedloop getreden.

II. Bewapening en massale productie.

Als men deze bewapeningswedloop iets nader bekijkt, dan kan hij ons heel wat van de oogenblikkelijke toestand verklaren. Toen Duitschland in 1933 met zijn herbewapening begon, wierp het zich met kracht op de fabricatie van de modernste oorlogsmachines, voornamelijk vliegtuigen. Het is nu reeds gebleken, dat dit wapen in de moderne oorlog de doorslag geeft, hetgeen natuurlijk niet wil zeggen, dat tanks, pantserauto's, geschut en oorlogsschepen geen rol meer te spelen hebben. Het is nog niet bekend hoeveel duizend vliegtuigen daar in korten tijd gebouwd zijn, maar zoo veel weet men wel in de overige wereld, dat misschien alleen de Russische luchtvloot er tegen opgewassen is. Maar duidelijk is, dat Duitschland alleen daarom van ontwapend land tot gevreesde militaire grootmacht kon oprukken, dat het in staat was zich in zoo korten tijd te bewapenen doordat de moderne grootindustrie waarover Duitschland beschikt, dat mogelijk maakte. We kunnen hieruit zien, dat alleen een groot en modern industrieland tot zulk een krachtsontwikkeling in staat is.

Er zitten nog meer kanten aan deze Duitse herbewapening, waardoor een licht op de reeds in volle gang zijnde bewapeningswedloop wordt geworpen. Eén daarvan is de technische wijze van het modern industrieel produceeren. We weten aan het voorbeeld van de autofabricatie, dat eerst een model van een te produceeren machine wordt uitgewerkt, nadat deze tal van proefnemingen heeft doorstaan. Pas dan beginnen de voorbereidingen voor de massaproductie. Bij de Fordbedrijven beteekende dat - wanneer een nieuw auto-model in de productie werd gegeven - stopzetting van het bedrijf voor eenigen tijd. Alle onderdeelen van het reusachtige bedrijf, die allen een bijzonder deel van de geheele auto moeten maken, moesten op het nieuwe model worden afgestemd en omgewerkt en zoo ging het ook

met de vliegtuig- en wapenfabricatie bij de herbewapening van Duitschland. Er werden lang voordat er feitelijk mee werd begonnen o.a. verschillende vliegtuigmodellen (2 Heinkels, 3 Junkers) uitgewerkt. Daarna werd de fabricatie van de onderdeelen over een heele reeks van industriële bedrijven verdeeld en pas daarna kon met de eigelijke montage worden begonnen. Het werd meteen massaproductie. Evenals bij de Fordfabrieken worden, als de productie éénmaal goed en wel is begonnen, massa's van het te maken product door de fabrieken afgeleverd. Zoolang de productie duurt, draait het geheel als een machine door en levert groote hoeveelheden in den kortsten tijd. Zoo kreeg Duitschland een voorsprong in de bewapening, die niet alleen in het modern zijn der wapenen en het groote aantal van deze bestond, maar vooral in zijn industrieel apparaat, dat op de massaproductie van de modernste wapenen is ingesteld. Het is duidelijk, dat dit zijn sterkste wapen is, want zoolang dit apparaat werkt, zal het voor de andere landen moeilijk zijn de voorsprong die Duitschland heeft, in te halen. Maar het is ook tegelijk het zwakste punt in zijn bewapening, want als het door deze of gene oorzaak niet mogelijk blijkt het industrieel apparaat te laten doorwerken (we zullen daarop in het vervolg ingaan), dan beteekent dat niet alleen een achterblijven in de bewapeningswedloop, maar ook het stopzetten van een groot deel der hiervoor werkende industriële productie. De daaruit voortkomende binnenlandsche moeilijkheden zullen dan misschien nog het meest het nationaalsocialistische bewind in gevaar kunnen brengen.

III. De schatplichtigheid van de Duitse grootbourgeoisie aan het internationale kapitaal.

Maar voorloopig sneed dit wapen aan verschillende kanten tegelijk. Duitschland kreeg in korte tijd een zoo groot en sterk luchtwapen benevens ander gemotoriseerd oorlogstuig, dat het op politiek terrein de winsten zonder meer binnen kon halen. Het zich losmaken van alle verbintenissen die het als gevolg van de nederlaag in de oorlog had moeten aangaan en het hernemen van de volle souvereiniteit op eigen grondgebied maken er deel van uit, maar ook het niet nakomen van kapitaalverplichtingen tegenover het buitenland, die Duitschland na de oorlog op zich heeft genomen. Het is voornamelijk dit vraagstuk dat de doorslag heeft gegeven bij de ontwikkeling van de Duitse politiek.

Toen Duitschland in 1918 de oorlog verloren had, werd het militair zwak en economisch geheel in het buitenland afhankelijk gemaakt. Maar het moest bovendien een ontzaglijke oorlogsschatting betalen. In het begin werd deze op 136 milliard goudmark vastgesteld en is naderhand gereduceerd tot ongeveer 60 milliard, in termijnen van jaarlijks 2 milliard te betalen. Nu is de staat, in dit geval het Duitse Rijk nog niet de bezitter van alle kapitaal dat in het land aanwezig is; hij is alleen de vertegenwoordiger van het geheel. Als hij tot betaling van zulke ontzaglijke sommen kapitaal verplicht is, wordt het een probleem hoe de betaling moet geschieden. Men heeft er dit op gevonden, dat de staat de bankbiljettenpers aldoor harder liet draaien om met papieren marken zijn schuldverplichtingen te voldoen.

De inflatie van het Duitse papiergeld, tot het in 1923 geheel waardeloos werd, was er het gevolg van. Alle renteniers, kleine spaarders, enz., die een bezit in de vorm van marken hadden, werden zoo onteigend. Maar ook alle loontrekkers, die hun loon in papiermark ontvingen en er aldoor minder levensmiddelen voor konden kopen, ondergingen deze onteigening wekelijks opnieuw.

Alleen het industriële productieapparaat en het bezit aan grond bleef onaangeroerd. Toch stond het ook voor dit kapitaalbezit allerminst rooskleurig, toen het Duitse betaalmiddel zoo goed als verdwenen was. Het werd waardeloos toen de mogelijkheid om er op kapitalistische wijze mee te produceeren, met het geld verdween. Dat beteekende niet alleen het bankroet van het Duitse Rijk, maar ook van het kapitalistische stelsel zelf. Aan zoo'n toestand waren ook de buitenlandse schuldeisers van Duitschland niet geïnteresseerd. Daarom werden in het begin van 1924 groote leeningen aan Duitschland verstrekt om een nieuw betaalmiddel te verkrijgen en de industrie in staat te stellen zich van de noodige grondstoffen uit het buitenland te voorzien.

IV. Het dreigende bankroet.

De groote kapitaalsverplichtingen die het Duitse bedrijfsleven daardoor tegenover het buitenland op zich had genomen, konden nu als gevolg van de crisis van 1930 afaan niet worden nagekomen. Hierbij is het goed, zich even voor oogen te houden, wat deze groote kapitaalstransacties, die in de vorm van geld gebeuren, feitelijk beteekenen. De kapitaalstransactie in geld is alleen de bemiddelaar voor de overdracht van goederen, van arbeidsproducten. Het Duitse bedrijfsleven werd er door in staat gesteld de voor de modernisering en rationalisatie van het productieapparaat benodigde grondstoffen ongoederen van het buitenland te betrekken. De Duitse kapitalisten kregen door de buitenlandse geldleeningen de mogelijkheid op de wereldmarkt in te koop. Het Duitse bedrijfsleven kreeg daardoor buitenlandsch kapitaalbezit onder zijn beheer, zooals iedere onderneming het beheer heeft over vreemd kapitaal dat in haar bedrijf is gestoken. Het opmerkelijke hierbij is, dat de staat in nauw verband met de groote kapitaalsorganisaties de garantie voor deze kapitaalsoverdracht op zich nam, waardoor reeds toen de grondslag voor de controle van het bedrijfsleven door de staat gelegd werd - niet over en tegen de groote kapitaalsorganisaties, maar in nauw contact met deze. Staat en kapitaalsorganisaties kregen één en hetzelfde belang, dat van het beheer over en het garant zijn voor eigen en buitenlandsch kapitaalseigendom.

Van het begin van de crisis in 1930 afaan bleek de betaling van rente en amortisatie van het geleende kapitaal niet meer mogelijk. Immers, de buitenlandse kapitaalsorganisaties eischten terugbetaling van het geleende kapitaal in de vorm van geld, maar dat is alleen te verkrijgen door arbeidsproducten op de markt te plaatsen en de crisis maakte dit nagenoeg onmogelijk. De gewone kapitalistische rechtsgang is nu, dat de garanten aansprakelijk worden gesteld, wat in dit geval beteekende, dat de staatsinkomsten en het kapitaalseigendom der groote economische organisaties van Duitschland voor het betalen aan de buitenlandse geldschietters moesten dienen. In één woord, de Duitse kapitaalsbezitters werden met onteigening bedreigd.

V. De Duitse bourgeoisie organiseert zijn politieke macht om de ineenstrating te voorkomen.

De groote Duitse kapitaalsorganisaties zijn van dat oogenblik af begonnen zich daartegen te verzetten. De staat werd in handen van de N.S.D.A.P. gebracht, die geschikt geacht werd het verzet tegen het buitenlandse kapitaal te organiseeren.

Alle middelen waarover de moderne bourgeoisie beschikt werden daartoe aangewend, waarbij wel vermeld mag worden, dat de grootindustriëlen verscheidene honderden millioenen mark voor het propagandafonds der N.S.D.A.P. ter beschikking stelden. Reeds in Januari 1933 kwam de NSDAP aan het bewind en van stond af aan begon de reorganisatie van de staatorganisatie. Alle arbeidersorganisaties en andere politieke inrichtingen, die de nieuwe politieke richting vijandig waren of hinderlijk in de weg stonden, werden weggevaagd, het staatsgezag absoluut ge-centraliseerd en onmiddellijk met de herbewapening begonnen.

Zoo was de dreigende onteigening van het bezit der groote kapitaalsorganisaties de onmiddellijke aanleiding tot het hervatten van de Duitse machtspolitiek. De Duitse herbewapening was noodig om het niet-nakomen van de kapitaalsverplichtingen mogelijk te maken en de eerste winst die de bewapening het Duitse kapitaal binnenbracht was, dat het ongestraft de betalingen stop kon zetten.

VI. De bewapeningswedloop op groote schaal hervat.

Maar niet alleen werd Duitschland zoo weer een militaire grootmacht met alle politieke voordeelen voor de bezittende klasse erbij. Doordat het een luchtmacht had, bestaande uit vliegtuigen met een grotere actieradius, grotere snelheid, beter bewapend, enz., was de geheele luchtmacht van Frankrijk b.v., verouderd. Wil Frankrijk zijn plaats als militaire grootmacht in Europa behouden, dan wordt het genoodzaakt zijn verouderde toestellen door meer moderne te vervangen. Hetzelfde geldt voor Engeland en ook voor de kleinere landen als ze niet zonder meer onder de voet willen worden gelopen.

Sinds 1936 tracht men in Frankrijk en Engeland de achterstand ten opzichte van Duitschland in te halen en daarmee is de bewapeningswedloop begonnen. In 1937 nemen reeds de kleine landen van Europa er aan deel. De bestaande motor- en vliegtuigfabrieken zijn niet in staat aan de vraag te voldoen, zoodat er nieuwe fabrieken als paddestoelen uit de grond schieten. Het gevolg is natuurlijk een massaproductie en opéénhooping van modern oorlogstuig met een aldoor grotere kans, dat er gebruik van wordt gemaakt. Dat is dan ook de reden, dat de beide groote rivalen om de Stille Oceaan, Japan en de Vereenigde Staten, zich haasten om niet achter te blijven. De bewapeningswedloop is daarmee algemeen geworden.

Rusland neemt hierbij een bijzondere plaats in; van de revolutie in 1917 af is voortdurend aan de militaire versterking van het land gewerkt. In het eerst noodzaakte daartoe de strijd tegen de contra-revolutionaire legers van Koltschak, Denikin, Judenitsch e.a., zooals tegen de expeditielegers van de groote mogendheden. Later was het de gespannen toestand in het verre Oosten en de aldoor scherpere tegenstelling tot Japan. Zoo had Rusland reeds voor de herbewapening van Duitschland een groot en modern leger. Maar toch was dit geen aanleiding voor de westersche mogendheden om daartegenover een bewapeningswedloop te beginnen. Dit lijdelijk toezien is het beste daardoor te verklaren, dat men van Rusland geen imperialistische uitval verwachtte. Rusland had genoeg met zijn eigen binnenlandsche ontwikkeling te doen, en heeft bovendien alle voorwaarden voor zijn industriële ontwikkeling binnen de eigen grenzen.

In deze toestand is nu langzamerhand wel een verandering ingetreden. Rusland bemoeit zich meer en meer met de wereldpolitiek en

moet dat wel doen, omdat zijn buitenlandsche handel zich is gaan uitbreiden, wat weer een gevolg is van het hoge peil van de Russische productie. Rusland wordt, naarmate het meer en meer op groote schaal industrieel is gaan produceeren, een gevreesde concurrent op de wereldmarkt. Groeiende imperialistische tegenstelling vooral tegen het groot-industriele Duitschland, is er het onmiddellijke gevolg van.

De groote Duitse bewapening richt zich daarom niet alleen tegen Frankrijk en Engeland, met hun monopolies over de industriële grondstoffen en hun behoersching van de wereldmarkt, hij richt zich ook tegen de opkomende concurrent in het oosten. Dat heeft men in Rusland onmiddellijk begrepen en reeds lang voor dat Engeland en Frankrijk met hun grootscheepsche bewapening begonnen, werd het tempo van de Russische bewapening versneld. Het resultaat is nu reeds, dat Rusland op het oogenblik de eenige militaire macht is in Europa, die tegen het Duitsch-Italiaansche blok opgewassen is. Het Russische leger waarborgt daarom nu als het ware het evenwicht in de politieke situatie in Europa, waardoor ook de rol van Rusland in de Volkenbondspolitiek, verklaard kan worden. Toch heeft dit sterke wapen niet de uitwerking, dat de verdere machtsontplooiing van de groote machten in toom wordt gehouden, maar spoort alleen tot nog grootere krachtsinspanning aan. De expansiekracht van de ten top gevoerde kapitalistische uitbuiting kan niet in toom worden gehouden. Wordt deze kracht, zooals het met Duitschland en Italië feitelijk het geval is, de weg naar buiten afgesneden, dan breekt hij zich baan. Dan neemt het arbeidsproduct, waarvoor de loonarbeiders worden aan het werk gezet, de vorm van wapenen aan, waarmee men tracht de ring te verbreken. Zoo is de Duitse herbewapening, en vooral de geweldige opzet er van, niet in laatste instantie mede het gevolg van het sterke Russische leger. De Russische legermacht, waarvan men tot daaraantoe mocht aannemen, dat ze niet agressief naar buiten zou optreden, heeft zeker tot de geweldige omvang van de bewapeningwedloop bijgedragen.

Welke ontzaglijke sommen nu reeds aan deze bewapeningwedloop worden besteed is bij geen benadering te zeggen. Alle schattingen en ramingen van de kosten blijken aldoor weer bij de werkelijkheid kort achter. Zoo zal ook wel de schatting die de Engelsche regering kort geleden in het Lagerhuis door de minister van financiën Chamberlain, bekend heeft gemaakt, beneden de werkelijkheid zijn, waarop trouwens door Chamberlain zelf werd gewezen. En toch is de schatting voor de eerstvolgende 5 jaar 1500 miljoen pond (13.500 miljoen gulden), een som die nog nooit door een enkel land in zoo korte tijd voor de bewapening is uitgegeven. Het zal zeker niet hierbij blijven, want een 14 dagen nadat in het Engelsche parlement de aankondiging werd gedaan, heeft reeds de fascistische raad van Italië het antwoord van de tegenpartij gegeven en verklaard, dat Italië, nu Engeland zich in zulk een mate gaat bewapenen, zijn bewapening in nog sneller tempo zal opvoeren.

VII. Duitschlands kapitaalmoeligheden.

Als er geen andere factoren bijkwamen, zou de moderne Duitse industrie het wel van de Fransche en Engelsche industrie winnen. Ze heeft vóór bij deze wedloop, dat ze als één geheel bedrijf op de massaproductie van een paar modellen is ingesteld; haar capaciteit zal nog voortdurend toenemen. Als het alleen daarop aankwam, zou ze ieder geproduceerd vliegtuig bij de tegenstanders, met het dubbele aantal

kunnen beantwoorden. Maar er is ook voldoende kapitaal voor nodig en in dit opzicht staat de Duitse bewapeningsindustrie er zeker slechter voor. Dat wordt pas goed duidelijk, wanneer we de rol die het kapitaal bij de productie vervult, wat nader bekijken.

Kapitaal in deze zin is geld, waarmee productiemiddelen, grondstoffen en loonarbeid, noodig voor de productie, moeten worden betaald. Als we mogen aannemen, dat het kapitaal voor productiemiddelen reeds besteed is, omdat de fabrieken en machines reeds in werking zijn, dan is toch doorlopend kapitaal voor grondstoffen en arbeidsloon noodig. Dit kapitaal kan niet in onbepaalde mate ter beschikking worden gesteld; de mogelijkheden hiervoor zijn beperkt in alle landen, maar in Duitschland in het bijzonder. Wel kan men bankbiljetten drukken zoo veel als men wil, maar dat baat niet veel, als niet de noodige producten - in dit geval grondstoffen en levensmiddelen - er voor ter beschikking staan: Nu worden in Duitschland zelf maar 80 % van de benodigde levensmiddelen geproduceerd, en het is voor een heele reeks van grondstoffen, voornamelijk voor de wapenfabricatie, op buitenlandsche bronnen aangevoerd. Voor dit laatste is zonder meer kapitaal in de vorm van buitenlandsch geld noodzakelijk. Zulk kapitaal heeft Duitschland maar in zeer beperkte mate ter beschikking, terwijl de kans om er aan te komen meer en meer vermindert. Duitschland zal dus de bewapeningwedloop onder omstandigheden zooals nu, niet op den langen duur kunnen volhouden.

VIII. De moreele slijtage in de oorlogsindustrie.

Er komt nog een nieuw moment bij, dat weer uit de technische ontwikkeling van het wapentuig voortkomt. Als de tegenstanders van Duitschland zich eerst inspinnen hun achterstand in te halen, zullen ze niet nalaten om het voorbij te loopen op de zelfde wijze waarop Duitschland zijn voorsprong behaalde. Daarvoor is eerst nodig de uitwerking van een paar modellen, die liefst in ieder opzicht het Duitse standaardtype overtreffen. Is het éénmaal zoo ver, dan vergaat er nog een tijd met de technische voorbereiding voor de massafabricatie, maar dan is het ook maar nog een kwestie van maanden en b.v. de Duitse luchtmacht is verouderd. Ze zal dan weliswaar nog haar betekenis hebben, maar domineerend is ze niet meer.

Inderdaad heeft de pers in de laatste weken van het uitkomen van dergelijke modellen bericht. Zoo heeft o.a. de Fokkerfabriek in Amsterdam op de Parijsche luchtvaarttentoonstelling een combinatie van bommenwerper en jager tentoongesteld, bewapend met 5 mitrailleurs, één 20 m.m. kanon met 600 - 800 schoten per minuut, ongekend groot actieradius, snelheden boven de 400 K.M. per uur, enz. Eind Januari '37, een viertal weken later, als de officiële proefnemingen nog niet eens afgelopen zijn, gaan berichten door de pers over bestellingen van verscheidene honderden stuks, aanvragen om licenties door een groote mogendheid, enz. Zoo duidt alles er op, dat de bewapeningwedloop alle vereischenselen van de kapitalistische concurrentiestrijd door middel van de moderne massaproductie vertoont, alleen met dit verschil, dat het hoogst ontwikkelde product op dit gebied het verouderde product in de meest directe zin van het woord, vernietigt, als er maar gebruik van wordt gemaakt. Maar gebruik maken er van betekent oorlog; het is de vraag of de bewapeningwedloop noodzakelijk daarop moet uitloopen.

IX. Duitschlands Achilleshiel.

Het ontbreken van de voornaamste grondstoffen voor de moderne industrie is het zwakke punt in de positie van de Duitse bourgeoisie in het tegenwoordige Europa. Een ineenstorting van de tegenwoordige financiering van de herbewapening zou voor de Duitse grootbourgeoisie funeste gevolgen hebben. Het zou een ineenstorting betoekenen van de geheele oorlogsproductie en de daarop gebaseerde economische "opleving". Het zou het einde betoekenen van het militaire overwicht van Duitschland in Europa en het begin van een nieuwe periode van revoltes en opstanden tegen het nationaal-socialistische regime. De geheele nationaal-socialistische politiek is er dan ook op gericht een dergelijke ineenstorting te voorkomen, door de nog bestaande kapitaalsbronnen zooveel mogelijk te benutten en nieuwe aan te boren.

De deviezencontrole is één van de middelen, waardoor de nationaal-socialistische staat er toe dwong, alle ter beschikking staande buitenlandse betaalmiddelen uitsluitend voor aankoop van grondstoffen voor de oorlogsindustrie te besteden. De geheele import en export is onder de controle gekomen van de staat, die deze geheel aan de industriële behoeften aanpast. Bovendien heeft het kapitaalsuitvoerverbod deze werking, dat buitenlandse industriëlen, die door leveranties of op andere wijze kapitaalbezit in Duitschland hebben gekregen, gedwongen worden dit in de Duitse industrie te beleggen. Zij worden daardoor echter tevens gedwongen steeds nieuw kapitaal ter beschikking te stellen om de grondstoffeninvoer mogelijk te maken, omdat zij anders door een dreigende ineenstorting hun heele kapitaal zouden verliezen.

Op deze wijze, en door het voortdurend zoeken naar nieuwe mogelijkheden van "Ersatz", weet de Duitse bourgeoisie voorloopig nog het hoofd boven water te houden. Maar het is duidelijk, dat dit niet tot in lengte van dagen zoo voort kan gaan, als de Duitse bourgeoisie er niet in slaagt het Britsch-Amerikaansche grondstoffenmonopolie te doorbreken. Deze noodzaak wordt nog verscherpt door de "moreele slijtage", waarover we reeds spraken. Krijgt de Engelsche bourgeoisie de tijd de massa-productie van nieuwe, aan de Duitse superieure, vliegtuigen en andere oorlogswapenen te organiseren, dan is hierdoor het tegenwoordige Duitse oorlogs- en industrie-apparaat voor een groot deel waardeloos geworden. Dan zullen in een werkelijke strijd de technisch achterlijke wapenen van de Duitschers zonder meer het onderspit moeten delven. Het eenige wat Duitschland dan nog als imperialistische mogendheid zou kunnen wedden, is een geheele nieuwe omstelling van zijn productie op meer moderne types. Maar daarmee zijn ontzaglijke kapitaalssommen gemoeid, die Duitschland thans onmogelijk zou kunnen opbrengen.

De geheele Duitse politiek van dit oogenblik is dan ook gericht op een doorbreken van het Britsch-Amerikaansche grondstoffenmonopolie. De oorlog, die het voert in Spanje is een fase van deze strijd. Enerzijds is Spanje zelf rijk aan grondstoffen, die Duitschland na een fascistische overwinning tegen zeer voordeelige voorwaarden zal kunnen krijgen, anderzijds vormt een militaire basis in Spanje en Marokko een machtspositie voor Duitschland, van waaruit het Engeland verdere concessies zal kunnen afdwingen. De strijd tusschen de beide Europeesche grootmachten is opnieuw begonnen, en neemt steeds gigantischer vormen aan. Hoe het verdere verloop zal zijn is nog niet te zeggen, of hij de vormen aan zal nemen van een directe wereldoorlog of dat de strijd voorloopig beperkt zal blijven tot het economische terrein en de militaire oorlog in enkele omstreken gebieden, is nog niet te zien. Een ding is slechts zeker, de sterkste en machtigste kapitaalsorganisatie zal in deze strijd de beste kansen hebben. Maar dat betoekent, dat beide partijen gedwongen worden de uitbuiting van de arbeiders zoo hoog mogelijk op te voeren, om alle beschikbare kapitaalskrachten zoo productief mogelijk te besteden.

Omgekeerd beteekent de nieuwe "hausse", die het gevolg is van de oorlogsproductie, dat de arbeiders opnieuw een machtsfactor beginnen te vormen in de kapitalistische staat. Met de hervatting van de bewapeningwedloop breekt tevens een nieuwe periode van klassenstrijd aan, waarin de arbeiders weer een groote macht kunnen ontwikkelen. Dat is reeds in verschillende landen duidelijk gebleken, en het is het positieve in deze geheele geschiedenis, dat wijst naar de opkomst van een nieuwe revolutionaire golf.

DE SPAANSCH E STRYD.

Meer en meer wordt de Spaansche strijd beheerscht door de houding van de internationale bourgeoisie. Enerzijds bepaald door hun imperialistische belangen, anderzijds door hun vrees voor de internationale sociale revolutie.

De aanvang die de Spaansche arbeiders met de revolutie maakten bij hun overwinning in sommige deelen van Spanje op de fascistische troepen, was voor de geheele bourgeoisie en haar handlangers het alarm-signaal tot groote waakzaamheid.

De fascistische staten zetten hier hun Europeesche politiek om in een oorlogsdaad, door op groote schaal materiële en militaire hulp te verleenen aan de fascistische generaals, schijnbaar alleen om de voor een regelmatige uitbuiting zoo noodzakelijke en in Spanje lang gemiste sociale orde en rust te helpen vestigen, maar in werkelijkheid eveneens om te trachten de heerschappij van het democratisch kapitalisme in Europa te verzwakken.

Indien immers het met natuurlijke hulpbronnen goed bedeelde Spanje tot een ontwikkelde fascistische staat zou worden, dan zou het door zijn ligging ten opzichte van Frankrijk en ten opzichte van de zee-weg van Engeland en andere staten naar Azië en van Zuid-Rusland naar de Atlantische Oceaan, een macht kunnen vormen, die b.v. het grondstoffenmonopolie van de democratische mogendheden zou kunnen doorbreken. Door de huidige hulp van Duitschland en Italië zou Spanje dan natuurlijk een machtsinstrument en wingewest tezer staten zijn.

Zoolang echter deze dreiging, de fascistische verovering van Spanje-, minder ernstig was dan die eener militaire overwinning door de arbeiders en het daarvan uitgaande internationale infectiegevaar, werd door de niet-fascistische staten niets van belang ondernomen om de ontstane situatie rechtstreeks te beïnvloeden.

De fascistische staten deden een goed en noodzakelijk werk! Als de Spaansche fascistie hun kans verspelen om alléén de Spaansche arbeidersklasse geheel te knechten ten bate van het binnen- en buitenlandsche grootkapitaal (hoewel hen voor de voorbereiding ruimschoots gelogenheid gelaten werd door de republikeinsche regering), dan moet er toch op de één of andere wijze buitenlandse hulp voor de witten komen. Immers een Spanje waar de arbeiders door een snelle, doortastende militaire en sociale actie de witte troepen geheel hadden overwonnen, zou slechts een revolutionair Spanje kunnen zijn, van waaruit het wereldproletariaat voorbeeld en kracht zou kunnen putten. En dat zou in 't geheel niet te dulden zijn geweest!

Het eigenaardige verloop van den strijd en de Spaansche verhoudingen belatten echter een dergelijke proletarische zegepraal en kwamen integendeel de belangrijkste doeleinden van de democratische bourgeoisie (t.w.: orde en rust in Spanje naar het model van hun heerschappijvorm en onder hun voorgij, en terugdringing en het onschaa-

delijk maken van het fascistische buitenlandse overwicht) te hulp.
Bij de aanvang van de strijd tegen de generaalstroepen was het niet de Volksfrontregering die de strijdparken uitgaf, integendeel, zij probeerde te remmen en het dreigend gevaar van een fascistische dictatuur te verkleinen. De arbeiderspartijen en vakorganisaties moesten eveneens achterblijven bij het snelle tempo dat de werkelijke anti-fascistische actie in sommige straken aannam. De arbeidersmassa's handelden daar zelfstandig, en hadden daarvoor dus noodig hun eigen, zelfstandige en rechtstreeks aan hen verantwoordelijke strijdorganisaties. In die gebieden, waar zelfstandige gewapende massa-actie werd gevoerd, werd het fascisme de kop ingeslagen en hadden vanzelfsprekend de nieuw gevormde organisaties van de arbeiders en boeren de macht aan zich getrokken. Ofschoon niet overal op deze wijze zulke snelle en succesvolle slagen werden toegebracht aan de fascistische handen gevallen gebied de centrale regering uitgeschakeld. Hoewel dus machteloos, bleef zij, en vooral haar z.g. uitvoerende organen, echter bestaan.
Met de aan het wettig gezag trouw gebleven troepen en officieren, te land en ter zee, vormden zij voor de volgende regeeringen de kernen voor de opbouw van de verlamde centrale macht, toen noch de fascistische baas werden, noch de arbeiders en boeren hun heerschappij over heel Spanje konden vestigen.

De oude arbeidersorganisaties, de niet-fascistische mogelijkheden en de centrale regering, die geen van drieën iets moeten hebben van revolutionair-proletarische massa-actie, vingen ieder op hun gebied en manier aan, om de anti-kapitalistische strijd van de arbeiders en boeren om te zetten in een strijd voor democratie voor het Spaansche volk. Dat was de manier om zoowel in Spanje als in overig Europa de proletarische revolutie te remmen.
Geen anarchisme, geen bolsjewisme, maar vrijheid voor allen in een democratisch geregeerde staat! Wat dat beteekent kan men niet alleen leeren uit de groote, heftige arbeidersstrijd in verschillende democratische staten, maar ook in Spanje zelf uit de felle strijd die de bezitloozen moesten voeren tegen de democratische regering van vóór de generaalsoptstand.

De centrale regering kan de valsche leuze: voor vrijheid en democratie, niet opdrukken aan de geheele anti-fascistische legermacht, als gedeelten daarvan plannen koesteren om de strijd tegen de fascistische tenslotte ook door te zetten tegen hun wegbereiders, dat zijn de krachten waarop de republiek van voor Juli steunde. De regering kan die leuze slechts aanheffen en als doel opleggen aan de anti-fascisten, als zij reeds opnieuw stevig in het zadel zit. En wel voldoende stevig om degenen die tegen haar zijn te dwingen hun eigen strijd en dus hun zelfstandige macht op te geven, en terwille van het geheele Spaansche volk slechts tegen de officiële, rebelleerende fascistische strijden. Willen zij dat niet, dan moeten de beide kampen zich voorbereiden op een beslissende strijd, tijdens de anti-fascistische oorlog, of na de nederlaag der witten.

Indedaad maken de twee stroomingen in de roode legers, de revolutionaire en de anti-revolutionaire, zich klaar voor deze voor de consequente strijd tegen de fascistische en de verdere ontwikkeling van de revolutie, zoo belangrijke strijd.

De regering, krachtig gesteund door de partijen der IIde en IIIde Internationale, heeft lang geleden reeds de eerste voorbereidin-

gen getroffen. Deze contra-revolutionaire rol werd haar trouwens ook opgelegd door de buitenlandse leveranciers van moderne oorlogswapenen en militaire vakuul.

Met behulp van de niet-fascistische staten en de partijen der IIde en IIIde Internationale, kon de contra-revolutionaire regering zich weer verheffen en zich gereedmaken voor haar taak.

Wij drukken nu gedeelten over uit een oproep aan de Katalonische arbeidersbevolking, waarin de Libertaire Jeugd van Katalonië zich met kracht keert tegen deze ontwikkeling en de consequenties reeds trektuit het uitvallen van de anti-fascistische coalitie.

"Het oogenblik om duidelijk en krachtig te spreken is gekomen. Tegenover het openlijk contra-revolutionaire werk van zekere anti-fascistische secties, die door hun ijverige pogingen om terug te keeren naar de burgerlijk-democratische republiek, nationaal zoowel als internationaal oorzaak zijn van de lange duur van onze bloedige oorlog, tegenover de keus waarvoor men ons gesteld heeft: de revolutie af te zweren of de oorlog te verliezen, heeft de libertaire jeugd besloten een duidelijke taal te spreken tot het volk van de 19de Juli, opdat dit oordeel over de feiten. De contra-revolutie heeft zich de weg gebaand en werkt thans openlijk. Het is de Vereenigde Socialistische Partij (PSU), die er voor gezorgd heeft, dat de waardepapieren van Azaña, die bij het begin van de revolutie, toen er sprake van was, dat hij naar het buitenland zou vluchten, zoo laag stonden, weer nieuwe waarde hebben gekregen. Het is deze partij, die thans een oproep heeft gericht tot de katholieke jeugd en zelfs tot die, welke sympathiseert met het fascisme, terwijl ze weigert de revolutionaire éénheid te vormen met de libertaire, kommunistische en syndicalistische jongeren.

Men bereidt onderhands een wapenstilstand voor met onze onverzoonlijke vijanden om de militaire verraders en beulen van het volk, die deelen van onze bodem aan Hitler en Mussolini hebben afgestaan, in de gelegenheid te stellen, als "eerzame" generaals weer onder ons terug te komen.

Terwijl men onophoudelijk spreekt over de éénheid zijn minderwaardige kuiperijen, partijbedrog en politieke zwendelarijen aan de orde van de dag. En onder het zingen van de Internationale, verklaart men de oorlog aan andere secties, die naast ons in de loopgraven tegen het fascisme strijden.

Hooggeplaatste individuen der Binnenlandsche Veiligheidsdienst provoceren verstoppingen der openbare orde, zoodat zij later een voorwendsel hebben onze kameraden, die op deze provocaties antwoorden, te ontwapenen en op te sluiten.

In Baskenland heeft men onze komitees gearresteerd, vervolgt men onze militante anarchisten, omdat zij zich tegenstanders verklaard hebben van het vieren der "Heilige Week" terwijl onze broeders in de loopgraven sterven in hun strijd tegen het zwarte Spanje der Inquisitie.

In Madrid heeft men de drukkerijen en radiostations van de POUM in beslag genomen. Kamerad Maroto, chef van de naar hem genoemde kolonne is gevangen genomen, omdat hij een revolutionair doel nastreeft, terwijl Aensio, de generaal die Malaga verraderlijk aan de fascistische overgaf, nog steeds van zijn vrijheid geniet. Men weigert wapenen te verstrekken voor het front in Aragon, om-

dat dit het front der revolutionairen is. En later werpt men met vuil naar de troepen die daar strijden. Door deze daden brengt men de overwinning in gevaar.

Van de zijde der centrale regering boycot men het economisch leven van Katalonië teneinde ons te dwingen afstand van onze revolutionaire veroveringen te doen.

Men eischt offervaardigheid van het volk en de arbeiders en milicianos geven alles wat zij bezitten. Maar de nationale regering bewaart zijn goud, omdat dit een garantie is voor de nieuwe burgerlijk-democratische republiek. Men eerbiedigt de sieraden en fortuinen der kapitalisten, iets wat zelfs het fascisme niet doet en men handhaaft de fabelachtig hoge salarissen, die in vele gevallen verdrievoudigd zijn.

De zonen van het volk zijn naar het front gezonden. Maar met zuiver contra-revolutionaire bedoelingen handhaaft men in de achterhoede gewapende troepen.

Terwijl het volk gebrek lijdt, staat men aan allerlei soorten van kooplieden schaamteloze en misdadige speculaties toe.

Deze feiten zijn voldoende. Nog honderden andere tonen onomstootelijk aan, dat de contra-revolutie in volle vaart voorwaarts gaat. Als gangmakers doen de socialistische partijen dienst.

Onze kreet is: Weest op uw hoede!, en wij stapelen vast, dat wij in geen enkel opzicht verantwoordelijk willen worden aan de misdaad en het bedrog, die men de arbeidersklasse aandoet.

Op deze wijze kan het geen oogenblik langer doorgaan. Of men verandert van gedrag en komt de gegeven beloften van trouw aan het anti-fascistische eenheidsfront na, of we stellen ze allen verantwoordelijk die op de één of andere wijze deelnemen aan de onderdrukking van het volk en aan het verraad van de revolutie.

Wij zullen weten af te rekenen met alle politieke verraders, die in de rijen van het anti-fascisme zijn doorgedrongen.

Wij zijn bereid, indien noodig, terug te keeren tot de illegaliteit, tot de niets ontziende strijd tegen alle bedriegers, tegen alle onderdrukkers van het volk, tegen alle ellendige politieke huurlingen. En we herhalen thans nogmaals: liever sterven in de loopgraven, dan onze strijd tegen het fascisme op te geven. Maar ook: liever dan af te zien van de revolutie zullen wij op de barrikaden weten te sterven. Wij zijn anarohisten. Wij hadden Ascaso, Durruti, en zoovele duizenden andere gevallen kameraden als voorbeeld!

Genoeg bedrog en huichelarij!

Revolutionaire arbeiders! Ten strijde tegen de contra-revolutie als op de 19de Juli.

Vrouwen van Katalonië! Staat de woekerende kooplieden niet toe, dat ze uw kinderen de hongerdood doen sterven.

Proletarische moeders! Uw zonen zijn even waardig als die van anderen. Gij zult de gewapende troepen in de achterhoede dwingen met uw zonen naar het front te gaan.

Proletariërs! Euldt niet langer dat men u met schaamteloze onrechtvaardigheid behandelt. Maakt u gereed uw veroveringen, die in ernstig gevaar zijn, te verdedigen.

De libertaire jeugd en met haar de gehele bewuste en revolutionaire jeugd staat naast u.

Terug? Nooit! Weg met de contra-revolutie!

(Uit: Boletín de Información, van de CNT, AIT en FAI, van 3 April '37)

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut Geschiedenis Soc. Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werklouheid en telkens diepere ontwringing van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van internationale Communisten werken op het behoor en de strijd op, het behoor en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels. ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDBEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!

Tiende Jaargang No. 8
Mei 1937 No. 1

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDBEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!

DE PARLIJSCHER CONFERENTIE

Op 6 en 7 Maart vond te Parijs een internationale conferentie plaats van linksche groepen in verschillende landen. We drukken hier allereerst een overzicht af, dat de "Union Communiste" van de gehouden conferentie geeft, om vervolgens enkele van de als resultaat van de besprekingen naar voren gebrachte documenten te laten volgen.

Het overzicht van de "Union Communiste".

De revolutionaire militanten van verschillende landen, die strijden in de Spaansche militaties of zich voorloopig in Katalonië bevinden, hebben de noodzakelijkheid gevoeld tezamen de situatie te bespreken, die op het oogenblik in Spanje bestaat en er de politieke lessen uit te trekken, die hieruit voortvloeien. Op hun initiatief is besloten tot een Internationale Conferentie te Parijs, in het begin van Maart 1.1.

Alle revolutionaire communistische organisaties waren uitgenoodigd; verschillende Amerikaanse, Italiaansche, Duitsche, Hollandsche, Belgische en Fransche groepen vaardigden vertegenwoordigers af.

De Trotskisten van de IVde Internationale verklaarden de uitnodiging niet te kunnen aannemen, voordat er een beslissing was genomen door hun bestuursorganisaties; twee van hen hebben sedert in het geheel niet meer geantwoord op het voorstel dat hen was gedaan.

Een Engelsche groep en de Amerikaanse groep "Class Struggle" konden niet, bij gebrek aan tijd, de oproep bevestigend beantwoorden. De vertegenwoordigers van marxistische groepen in Griekenland en Albanië waren verhinderd door politie-formaliteiten, daar ze er niet in slaagden de grens te overschrijden om op de vastgestelde datum van Spanje te komen.

De POUM, die men niet in het onwetende had gelaten omtrent deze conferentie, had besloten twee "waarnemers" af te vaardigen; maar de leiders van de POUM hebben dit naderhand herroepen, en geen enkel POUM-lid is in Parijs geweest.

Tot slot van rekening waren de organisaties die vertegenwoordigd waren op de Parijsche Conferentie van 6 en 7 Maart 1937 de volgende:

- Bond van Internationale Communisten - België
- Duitsche Marxistische Groep
- Groep van Internationale Communisten - Holland